

redacteur, na ruggespraak met één der voor het eerst ter synode aanwezige synodale leden, een synodalen wagen op gang gebracht, en aangeklaagd?

Ik heb eens geschreven: hoe prof. dr V. Hepp citeert. Toen citeerde hij tenminste nog. Thans genieten wij die eer niet meer. 't Is allemaal best, als die hinderlijke onnauwkeurigheid maar verdwijnt.

Waarheid en vrede!

K. S.

Verstandig besluit.

Blijkens bericht in de pers heeft de synode van de Ned. Herv. Kerk op een verzoek van het Ned. Chr. Persbureau om steun aldus gereageerd, dat gemeld zou worden, dat de subsidieverleening gestaakt wordt.

Wat lijkt ons van die synode een verstandig besluit, al was 't alleen maar omdat de positie van het onderhavige bureau zeer onduidelijk is. Wij hebben indertijd met de stukken aangetoond, dat zijn directeur, dr H. W. v. d. Vaart Smilt, zich onder nationaal-socialisten liet vinden in een reeks toespraken. Hierdoor is de politieke, wjl principiële positie van dezen redacteur „fraglich" geworden. De vrees, dat de arbeid van dit bureau steunverleening aan de nationaal-socialistische beweging zou zijn, is hiermee opgehouden een uiting van wantrouwen te zijn. Een bureau, dat zich nederlandsch en christelijk noemt, kan ons vertrouwen slechts winnen als het een directeur heeft, die zich ver van de nationaal-socialisten houdt.

K. S.

De Kleine Catechismus van Zacharias Ursinus. (XI.)

53. Door welke middelen en werktuigen werkt, voert en bevestigt de Heilige Geest het geloof in ons?

Door de prediking van het Woord Gods en het gebruik der Sacramenten.

54. Wat zijn Sacramenten?

Het zijn plechtigheden (ceremoniën) door God ingesteld, opdat Hij daardoor als door zichtbare panden en openbare getuigenissen alle geloovenden aangaande de genade, hun in het Evangelie beloofd, vermane en bevestige; en opdat zij hunnerzijds daardoor zich tot het geloof en een heilig leven verplichten en zich van de ongelooften onderscheiden.

55. Kan iemand zonder het gebruik der Sacramenten de zaligheid deelachtig of van haar zeker zijn?

Niemand, die in het versmiden van die Sacramenten volhardt. Zoo iemand toch mist het waar geloof en sluit zichzelf buiten het volk en verbond Gods. Wie evenwel van de Sacramenten buiten zijn wil beroofd wordt, deze is niettemin de genade, aan de geloovenden en hun zaad beloofd, deelachtig.

56. Hoeveel Sacramenten heeft Christus ingesteld?

Twee: den Doop en het Avondmaal.

57. Wat is de Doop?

Het is een afwassing, die door water geschiedt in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, door Christus ingesteld, opdat Hij hierdoor, als door een zichtbaar pand en openbaar getuigenis, ons allen, die in Hem gelooven, gedurende ons gansehe leven vermane en bevestige, dat niet alleen anderen, maar ook ons ieder in het bijzonder door Zijn bloed en Geest de zonden afgewassen zijn; en waardoor wij onzerzijds verplicht worden om dag aan dag te vorderen in de ware bekeering.

58. Wat is: afgewassen te worden door het bloed en den Geest van Christus?

Het is, vanwege het vergoten bloed van Christus, vergeving van zonden ontvangen en met den Heiligen Geest begiftigd worden, door Wiens kracht wij meer en meer probeeren en vermogen de zonden tegen te staan en God in nieuwigheid en heiligheid des levens te dienen.

R.

G. B.

Geboortebeperving.

In „De Rotterdammer" van 8 Augustus stond in het verslag van de zeventiende zitting der Alg. Synode Ned. Herv. Kerk o.m. het volgende te lezen:

„Ds van den Kieboom brengt rapport uit, namens dezelfde commissie, over een schrijven van kerkvisitatoren van de prov. Utrecht, waarin gewezen wordt op het verminderend aantal doopelingen in verschillende gemeenten. Verschillende voorbeelden worden genoemd. Op de vraag bij de kerkvisitatie gesteld, of algemeen de Doop wordt begeerd, wordt telkens „ja" geantwoord. Waarom is het aantal gedoopten dan zoo gering? Omdat zoo weinig kinderen geboren worden. Kerkvisitatoren slaan met groote bezorgdheid dit verschijnsel der kunstmatige geboortebeperving gade, waaruit schade voor de volkskracht in Nederland, voor ziel en lichaam der gehuuden voortvloeien. Er ontspringt zich met betrekking tot dit punt een ernstige discussie. De Synode toont zich diep onder den indruk van den ernst van de vraag. Gewezen wordt op de vele problemen, die hiernee samenhangen en de verschillende standpunten door Christen-medici ingenomen; alsook op het getuigenis door de Eng. kerk in dezen gegeven. De aandacht wordt er ook op gevestigd, hoe door deze Synode geen leerspraak mag worden gedaan en ook hier weer de roep tot reorganisatie doorklinkt.

Overeenkomstig de conclusie van het rapport zal aan de kerkvisitatoren worden gemeld, dat de Synode het vraagstuk der geboortebeperving met bijzondere zorg in haar overwegingen heeft opgenomen en zij den kerkvisitatoren raadt dit onderwerp aan de kerkeraden, als een belangrijk onderdeel der zielszorg toe te vertrouwen."

Laat, heel laat, misschien zelfs te laat heeft de Alg. Synode der Ned. Herv. Kerk het vraagstuk der geboortebeperving in overweging genomen. Immers reeds in het begin van deze eeuw is de geboortedaling als een ernstig feit gesignaleerd. Daarna zijn de publicaties over de beteekenis van dit demographisch verschijnsel, ook van

christelijke zijde, in verblijdende mate vermeerderd. Helaas — het heeft tot nog toe niet mogen helpen. De kunstmatige geboortebeperving heeft bij onze bevolking, ook bij ons christelijk volksdeel, vasten grond onder den voet gekregen. Het is te hopen, dat de Synode niet alleen de beperking van het kindertal met ernst gadeslaat, maar dit uiterst belangrijke vraagstuk eens in studie neemt. Niettemin heeft zij een zeer praktischen raad gegeven, n.l. om dit onderwerp voortaan als een belangrijk onderdeel der zielszorg te gaan beschouwen.

Zou onze Synode ook niet goed doen het probleem der kunstmatige geboortebeperving eens onder de loupe te nemen? Wel hebben wij een uitspraak van de Generale Synode over het Neo-Malthusianisme, maar hoe staan onze Kerken tegenover het Oginoïsme en hoe moet onze houding zijn ten opzichte van andere methoden van geboortebeperving? Al zou het in studie nemen van deze vraagstukken ook wat laat zijn, beter laat dan nooit.

A. C. D.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

Een hindernis.

Hindernissen zijn er, om genomen te worden. Dat geldt maar niet alleen bij eenige beweging van plaats, maar dat geldt over heel het leven. Dat geldt ook bij de bewegingen der christelijke kerk. De kerk, welke op weg is, ontmoet hindernissen. En springt er over, of ruimt ze op. David sprong b.v. met zijn God over een muur. Hij had het ook eens niet moeten doen.

Die hindernissen zijn geloofsbeproevingen, waarmee de HEERE meet, hoeveel Zijn volk nog waard is; en of het wel alles vermag in Christus, die haar kracht geeft. Wanneer het geloof de praktijk niet meer naar zijn hand zet, de wereld overwint, dan is er „something rotten". Iets. En dat moet uitgesneden, opdat niet heel de kerk en heel het kerkvolk bederve.

Ik wil over zoo'n hindernis van de Gereformeerde Kerken in Nederland schrijven. Die hindernis ligt uiteindelijk in Indië. Maar ze wordt in Indië gemakkelijk genomen, wanneer andere hindernissen eerst binnen onze kerken genomen zijn. Genomen en opgeruimd. Wanneer u over deze hindernis in Indië leest, dring ik er bij u op aan, dat u dit leest met dien ernst, welke vóórt bij het onderzoek van „geloofskenners" en van niets minder. Want het gaat hier over een kenmerk des geloofs onzer Gereformeerde Kerken en harer leden. Zooals onze Heere Jezus aan den hoofdmans over honderd eens een kenmerk des geloofs gaf, toen Jezus sprak, dat hem geschieden zou naar zijn geloof, en hij dientengevolge aan het al of niet ziek blijven van zijn zieken knecht kon constateeren, of het met zijn geloof in orde was.

In ons gecompliceerde leven liggen de kenmerken des geloofs voor den eenvoudige van hart op plaatsen, waar de valscheit naar binnen gekeerde ziel ze niet wil zien. Maar het geloof ontdekt ze. En vindt het vanzelfsprekend.

Wat toch is hier het geval?

Onze kerken hebben op zich genomen, het evangelie te verspreiden, en onder inroeping van de hulp des HEEREN, de Kerk van Christus te stichten in Midden-Java ten Zuiden. Daar zijn wij verantwoordelijk voor. Schieten we hierin schuldig tekort, dan mag en dan zal God het bloed van de inheemse bevolking aldaar van onze hand eischen. Zending drijven is nu eenmaal geen liefhebberij. En verantwoordelijkheid voor evangelieprediking op zich nemen, is het evenmin. U moet mij permitteeren, een stout ding te zeggen: Onze Gereformeerde Kerken zijn nergens zoo kwetsbaar als op Midden-Java. Daar ligt een belangrijk deel van onze wereldroeping. Ik hoop en verwacht, dat dit besef door de zielen vaart van onze predikanten, stuk voor stuk. A propos: mag ik een vraag toevoegen aan de kerkvisitatievragen? Deze: Hoe staat het met den welstand des geloofs van de kerk te Aalsmeer (ik begin nu maar met de a), gemeten aan den stand van zaken op haar zendingsterrein? Een vraag, niet door deputaten, maar door den kerkeraad, en primair door den predikant van Aalsmeer te beantwoorden. Overwint het geloof te Aalsmeer mede de wereld in Indië, op Midden-Java, in Djoeja? Want in Djoeja ligt een zwaar kenmerk voor het geloofsleven der broeders en zusters te Aalsmeer!

Bij de evangelieprediking op ons zendingsterrein zijn wij al spoedig op een hindernis gestuit. Het heeft eenigen tijd gekost, voor we het duidelijk zagen. Er was zoo veel, dat onze aandacht vroeg. En er waren zooveel ruimten, dat we gemakkelijk deze hindernis omzeilen konden. Maar we hebben dit obstakel toch maar niet altijd door kunnen laten liggen. Want hoe langer we het veronachtzaamden, hoe meer onze zending er door handicapt werd. Daar kwam nog bij, dat we het ook niet met een goede consciëntie konden blijven doen. Want de Heilige Schrift ging klemmen. En dan is het onherroepelijk uit met de verwaarloozing van wat ons duidelijk als eigen taak voor oogen komt te staan.

Bedoelde hindernis is de positie van de Javaansche vrouw in het Javaansche sociale leven. Het bleek ons al spoedig, dat de Javaansche vrouw veel ontoegankelijker voor het evangelie is dan de Javaansche man. Dat lag niet aan die vrouw. Hoe zou het ook kunnen? Zij staat in den wortel der zaak even ver van het evangelie (of even dicht bij het evangelie) als de Javaansche man.

Trouwens, de Bijbel heeft ons hierin ook een hartig woord te zeggen. Op zijn zendingsreis ontmoette Paulus Lydia te Philippi. En van die vrouw staat ons beschreven, dat God haar hart opende, en haar huis. Dit laatste niet te vergeten. Door de ontsluiting van het hart der vrouw gaf God een geopende deur in haar gezin. Uitverkiezing en verbond volgden elkander hier op den voet. God gaf het gezin, en daarmee het geslacht. En verder leerde de Bijbel ons, dat in Christus geen man en geen vrouw is (Galaten 3:28). Paulus heeft in zijn dagen voor zichzelf en voor de christelijke kerk de vraag doordreden naar de universaliteit van 't evangelie. En hij is er in beginsel mee klaar gekomen. In Christus is noch Jood noch Grieken onderschalt niet, wat een strijd het gekost heeft, om dit inzicht helder te verwerven en onbesmet te bewaren en toe te passen. Maar eenmaal hier de universaliteit van het evangelie gewonnen, kon Paulus gemakkelijk de volgende vruchten aan inzicht in de nieuwe bedeeling oogsten: in Christus is ook geen dienstbare en geen vrije, en in Hem is evenmin man of vrouw. De christelijke kerk heeft dit beginsel in haar geloofsbelijdenis tot uitdrukking gebracht, en als een schat der kerk bewaard: Ik geloof een heilige, algemeene, christelijke kerk. Welnu, deze Schriftuurlijke regel des geloofs, waaraan wij in onze kerken getuigenis geven in onze apostolische geloofsbelijdenis, dient nu ook door ons in praktijk gebracht. Nietwaar, het geloof mag niet steriel zijn, maar het dient door de liefde te werken.

Ook op het zendingsterrein. En daar ging nu de Schrift ons klemmen, en zij doet het nog bij den voortduur. Want, als het waar is — en het is waar — dat in Christus geen man en geen vrouw is, dan is het ook waar, dat God in Zijn uitverkiezing en roeping geen voorkeur aan den man geeft. Maar dan is ook de positie van de Javaansche vrouw, welke haar bijna hermetisch afsluit voor het evangelie, omdat zij bijna hermetisch afgesloten wordt voor de aanraking met de buitenwereld, een hindernis op den weg van het evangelie. Een hindernis, welke kennelijk, bij het licht der Heilige Schrift, door de Kerk niet mag aanvaard worden. Waarin wij niet mogen berusten; waarvoor wij niet halt mogen maken. Wij hebben immers als kerken een wereldroeping, en tot die wereld behoort toch ook de wereld van de vrouw?

Wie voor deze idee nog het pleit zou willen voeren, doet, geloof ik, niet veel anders, dan een open deur rameien. De overtuiging, dat wij niet eerder rusten mogen, voor en aler wij den weg gevonden hebben, den koninklijken weg, om deze hindernis te nemen, behoort onder ons gemeengoed te zijn. Hindernissen voor het evangelie zijn er om genomen te worden. En als ze niet opgeruimd worden, dan is het niet in orde met het geloofsleven en den geloofsstrijd onzer Gereformeerde Kerken, voor wier rekening de wereld in Midden-Java ten Zuiden ligt. Al zou ik ook heel wat weten in te brengen tegen de methodiseering van ons gebied, dat neemt niet weg, dat ik u toch de vraag zou willen voorleggen, of deze positie van de Javaansche vrouw op het terrein onzer kerken, welke een objectieve verandering vormt voor de indringing en doorwerking van het evangelie, onzer kerken ook tot een gebedszaak is geworden. Hoe staat het hierin vooral bij onze predikanten, predikantsvrouwen en bij de vrouwelijke lidmaten onzer kerken?

Eigenlijk zou ik het hierbij moeten laten. Bij den oproep: Och, dat onze kerken den geestelijken strijd des gebeds om de ontsluiting van de wereld der Javaansche vrouw voor het evangelie met heel hun ziel, hun hart, hun gemoed en alle krachten gingen strijden. En dat dit een gemeenschappelijke gebedszaak van ons worde. Hier ligt een fundamenteel stuk van onze gemeenschap der heiligen.

Toch wil ik er nog iets bijvoegen. Maar onder beding, dat ge u helder voor den geest stelt, dat deze navolgende oproep tot den arbeid slechts geldt dengene, die dezen oproep tot gebed ter harte heeft genomen.

Het is uitgesloten, dat de evangelieprediking hindernissen op haar weg ontmoet, welke er toe zouden leiden, dat het evangelie en de christelijke kerk haar universeel karakter zouden moeten inboeten. We zullen niet weer in één of ander particularisme kunnen terugzinken. Ook niet op Java. Hier zal een algemeene christelijke kerk komen, of hier komt geen christelijke kerk. Maar geen particuliere, geen „mannenkerk". En wij de HEERE nu onzen zendingsarbeid op Java zeer gezegend heeft, daar mogen wij wel vertrouwen, dat de hindernis op den weg van het evangelie naar de Javaansche vrouw niet onoverwinnelijk is.

Inmiddels is het ons wel duidelijk, dat geen missionair predikant toegang krijgt tot de Javaansche vrouw uit de niet-christelijke wereld. Van-

daar, dat 't kunnen da van zusters immers he vrouw. Zij woning, en des huizes

Geen woi Kerken van er toe is o dienst" een haar wel z ding verrie nu maar n dat wat to kerken in aanmerkel gedaan we Delft uit t enkel, om kerken dez bij lange n eigenlijk ne verder gek zendingsvl zusters oo Deze nood daghet. Een ten doel sh wenzending tigen. Wat is bescha door den a op dit geb

Maar on vreden zijn den geloof kerkleden heid m.i. v lijke lidma voor den. laten wij d nis is eers dingsterrei evangelie o vrouw als het niet m staat, indi vrouwen n tus in aan kerk ingeli

De hinde hindernis. ze hier bi dat vanuit één der l kerken.

Solo.

Uit het ho

In de „aersche k de kwestie v rou c o l l e g studie, w aeerden x De besliss zin.

Dezelfde in den bo Nationale herziening ter dat te de p a r van haar ging hi Consis

Onder wijding er Consistori inmiddels de consis sprak dan roeping va dan ook d trekken.

Eveneens

Het Ca te Innsb geduld w aersche k gemeente. verschille — krach den Jezus Kerk en den. In ba verzet. C aanleiding was, dat Justitie e zoeken. Een vo vonden.